

[REDACTED]

20

1

ע"י ב"כ עו"ד ניר ארנון

[REDACTED]

ע"י ב"כ עו"ד טל קדש

2

3

4

4

4

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ

תלה"מ 20-

- 1
2
3
4. בעקבות ההליך הקודם, ומשלא הוכרעה סוגיית הבעלות בדירה, הוגשו שתי התביעות
שבכותרת כאשר כל אחד מהצדדים עותר להצהרה בדבר זכויות הבעלות בדירה: הבעל טוען
שהדירה היא נכס חיצוני שאינו בר שיתוף ולכן אין לאישה זכויות בדירה. האישה טוענת כי
הדירה מהווה חלק מהרכוש המשותף של בני הזוג ולכן יש לאזן את שוויה ביניהם כמפורט
בכתב התביעה.
5. אין מחלוקת כי הדירה רשומה על שם הבעל בלבד (סעיף 2 לסיכומי האישור).
6. אין מחלוקת כי הדירה ניתנה לבעל במתנה מאביו (סעיף 19 לסיכומי האישור, עדות האישה
בהליך הקודם פד"מ 26.12.16 עמ' 22).
7. אביו של הבעל הליך בהליך הקודם כי היה קבלן, במסגרת עבודתו בנה את הבניין בו נמצאת
הדירה ונתן במתנה לכל ילדיו דירות בבניין. האב הוסיף והעיד שרישום הדירות על שם ילדיו
נעשה על חשבון הירושה והכוונה שדמי השכירות ישמשו אותו ואת אשתו כל חייהם. לכן,
שכר הדירה שהתקבל מהשכרת הדירה שולם לידו הורי הבעל (שם, עמ' 59). האישה העידה
בהליך הקודם כי היא מאמינה ששכר הדירה המתקבל מהשכרת הדירה משמש לצורכי הורי
הבעל (שם, עמ' 25, סיכומי האישור בהליך הקודם, פד"מ 30.12.18, עמ' 70, ש' 15).
8. מערכת היחסים הממונית בין בני זוג הוגדרה על ידי המחוקק החוקי בחוק יחסי ממון בין
בני זוג, התש"ג - 1973 (להלן: "החוק"). החוק מגדיר את המשטר הממוני החל על מערכת
היחסים בין בני זוג, מה משותף להם ומה אינו משותף. סעיף 5 לחוק קובע כי עם פקיעת
הנישואין זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של סכום נכסי בני הזוג, אולם סעיף 11(5)
קובע במפורש כי נכס שהתקבל במתנה בתקופת הנישואין אינו חלק מהנכסים המשותפים
אותם יש לאזן בין בני הזוג.
9. לאור הקביעה המפורשת בחוק, ומכיוון שאין מחלוקת שהבעל קיבל את הדירה במתנה מאביו
במהלך תקופת הנישואין, המסקנה היא כי הדירה אינה חלק מהנכסים המשותפים של בני
הזוג והיא שייכת לבעל בלבד.
- 30
31
32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ

תלה"מ

- 1
2 10. למרות האמור בחוק, ביהמ"ש העליון הרחיב במשך השנים את רשימת הנכסים המשותפים
3 לבני הזוג והחיל עליהם זכויות וחובות נוספים, מכוח חוקים אחרים, כדוגמת חוק החוזים
4 ועוד. על פי הפסיקה, נכס שהיה לאחד מבני הזוג לפני הנישואין ולאחריה מוחרג מנכסיהם
5 המשותפים, יכול ויכלל בנכסים המשותפים שיש לאזן, בהתקיים נסיבות מסוימות. כך למשל,
6 הפסיקה מתייחסת לנסיבות בהן בין הזוג הרשום כבעל הנכס הציג לבן הזוג האחר מצג שווא
7 כאילו הנכס משותף לשניהם למרות שרשום על שמו בלבד. כך למשל, כאשר בן הזוג האחר
8 הסתמך על מצג השווא ופעל (או נמנע מלפעול) על סמך המצג, כך למשל כאשר מדובר בדירת
9 מגורים וניתן היה להבין, גם אם מכללא, שכוונת הצדדים לשיתוף בנכס. לפעמים אין צורך
10 בהסכמה מפורשת של הצדדים, די בהסכמה המשתמעת מהתנהגות הצדדים ועוד.
11
12 11. במקרה הנוכחי, לא מתקיימות הנסיבות החריגות שנתבעו בפסיקה. אין מחלוקת שהאשה
13 כלל לא ידעה על קיומה של הדירה, עד לקיום הליכי הגירושין בין הצדדים. (סעי' 3, 20
14 לסיכומיה, עדותה בחליף הקודם: מדעי 26.1.216, עמ' 22, ש' 22).
15
16 12. משעה שהאשה כלל לא ידעה על הדירה, לא הוצג לה מצג כלשהו, איש לא הבטיח לה שתקבל
17 את הדירה או את חלקה, איש לא יצר מצג שווא לאישה, היא זכאית לקבל חלק משווי הדירה,
18 לא מדובר בדירת המגורים והאשה כלל לא חשבה שמגיע לה זכויות בדירה שקיומה לא
19 היה ידוע לה. רק במסגרת ניהול הליכי הגירושין גילתה האשה את דבר קיום הדירה וחשבה
20 ש"אולי מגיע לה חצי מזה" (שם, עמ' 22, ש' 25).
21
22 13. מהאמור לעיל עולה כי במקרה הנוכחי לא מתקיימים החריגים שנקבעו בפסיקה: "הדירה לא
23 שימשה את דמי הזוג למגורים, היא ניתנה לבעל במתנת מאביו ולשמו על שמו בלבד, האב
24 הוא שנהנה לכאורה משכר הדירה ששולם עבור הדירה. האשה כלל לא ידעה על קיום הדירה
25 ולכן אינה טוענת שהוצג לה מצג כלשהו בנוגע לדירה, לא מצג שווא ולא מצג אמיתי. מכיוון
26 שהאשה לא הייתה מודעת לדירה, היא לא הסתמכה עליה ולא הובטח לה דבר בנוגע אליה
27 ומכאן שעל פי החוק הדירה שייכת לבעל לדירה ואינה חלק מהנכסים של בני הזוג.
28
29 14. לאישה טענות נוספות לעניין הדירה אולם לא מצאתי בטענותיה דבר מה שיטעה את מסקנתי
30 הני"ל.
31

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תל"מ

תל"מ

15. האשה טוענת שהצדדים היו נשואים שנים רבות (כ-36 שנים). זו בהחלט נסיבה רלוונטית
אולם בכך בלבד אין די כדי לסתות מהאמור בחוק יחסי ממון. לחיים משותפים שנים רבות
יש משמעות, אולם בנסיבות המקרה הנוכחי כמפורט לעיל, אין לאורך חיי הנישואין משמעות
בקשר לזכויות הבעלות בדירה.
16. האשה טוענת שהבעל הודה כי הדירה אינה מוחרגת מהרכוש המשותף של בני הזוג ומפנה
לכתב המעורבות בהליך הקודם. קראתי את כתב ההגנה ומסקנתי שונה: הבעל טוען במפורש
שהדירה אינה חלק מהרכוש המשותף וראה לדוגמה, סעי' 1, 10, 21 לכתב ההגנה.
17. האשה טוענת שהבעל עבד וצבר רכוש בזמן שהיא גידלה את ילדיהם המשותפים ובכך
אפשרה לו לצבור את נכסיו. טענה זו אינה רלוונטית בנוגע לדירה שהבעל קיבל במתנה מאביו
ללא קשר לשאלה אם עבד או לא, אם טיפל או לא טיפל בילדים.
18. האשה טוענת שהבעל פעל בהסתר תוס' נכסיו הסתיר ממנה את קיום הדירה. לטענתה, הדירה
ניתנה לו במתנה באותו זמן בו רכשו בני הזוג מגרשים בארץ (סיכומיה בהליך הקודם, פרוטי
30.1.218, עמ' 36). איני מוצא העדר תוס' לב במעלות הבעל כטענת האשה: את המגרשים
קנו ורשמו במשותף, על אף שלטענת האיש חלק הבעל עבד וצבר נכסים, בעוד האשה גידלה
את הילדים (סעיף 36 לסיכומיה בתיקים שבכוננת) ואילו הדירה ניתנה לבעל במתנה ולכן
אינה חלק מהרכוש המשותף של הצדדים וגם לא הוצגה ככזו מעדותו של אבי הבעל עולה כי
על אף שרשם את הדירה על שם הבעל ודיווח נכסות רשם על שם ילדיו האחרים, מבחינתו
הדירות כולן שייכות לו כל עוד הוא חי. לטענתו, כך סוכם בניו לבין ילדיו ולדבריו קיים יפוי
כח שמאפשר לו לשנות את הרישום ולהעביר את הדירה על שמו (פרוט) תהליך הקודם
26.12.16, עמ' 60, ש' 22. הערה: יפוי הכח לא הוצג.
19. האשה מלינה על כך שהאב לא חגש תצהיר עדות ראשית מטעמו. לא מצאתי גם בדבר
הואיל והאב נחקר נגדית בהליך הקודם בעוד בתיקים שבכוננת לא נעלם חקירתו והצדדים
ביקשו שאפסוק על פי החומר הקיים ללא ניהול הוכחות (פרוט' 8.11.2022). טסוף לכך,
התוצאה אליה הגעתי בפסק דיני זה מבוססת בעיקר על עובדות שאינן במחלוקת בין הצדדים
כמפורט לעיל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"כ

תלה"מ

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
20. סיכומי של דבר, לאור כל האמור לעיל, אני מוסק כי הדירה ברח' ה[REDACTED]
חלק מהרכוש המשותף והיא שייכת לבעל בלבד.
21. לאור האמור, אני מחייב את האישה לשלם לבעל הוצאות משפט בסך 10,000 ש"ח, זאת לאור
העובדה שלא נוהלו בתיק הוכחות והצדדים לא התייצבו לדיון היחיד שהתקיים.
22. המזכיר/תעבור את התיק.
- ניתן היום, י' אדר תשפ"א, 15 בדצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

- 12
13
14
15
16
17
18

ליאור ברינר, שופט